

lille Kredsen bliver, om der kun bliver to Mand tilbage her, har han dog Venner — saalænge viger han ikke i Kampen med Folkethinget. Det har han sagt os for 5 Aars siden, og han har gjentaget det, da vi nu behandlede Finantsloven, ei blot for sit eget Vedkommende, men ogsaa for sine Efterkommere, saa man skulde tro, at det hvilede paa en Statsraadsbeslutning. Det staar altsaa ikke at hente, at han skulde vige; men jeg vil sige, at jeg ikke vil være istand til at følge det ærede Medlem for Middelfart i at stemme for den ærede Førsteminister, naar han engang var kommen til den rigtige Erkjendelse af sin konstitutionelle Stilling, saa meget mere som jeg tror, at naar han vilde søge en saadan Velighed, var det for at samle Erkjendelsen af hele den store Feiltagelse, hvori det nuværende Ministerium har ført sit Liv, i en eneste fornuftig Sætning: Giv I mig ikke det, saa gaar jeg, og dertil hørte naturligvis da det eneste af Historien givne fornuftige Svar: Gaa! Om man udtrykker sin Mening ved dette Ord, eller hvordan man nu vil sige det, er ligegyldigt, men siger jeg: naar Kommandoordet lyder: Maskine gaa, er jeg overbevist om, at saa staar Folkethinget i Pantet, Ingenting er slaaet i Stykker. Saadan gaar det til. De ærede Medlemmer derved, som beklage, at vi have taget den Politisk, som efter vor Mening giver størst Haab om nyttigt Arbejde for Fremtiden, og som er velvilligt mod Tanken om Forhandling, skulde læse et Skrift af en af deres egne Venner — hvem det er, veed jeg ikke — som udkom i Sommer og som hedder „Hvad saa?“. De ville der finde en Udvikling af disse to Betragtninger fra Oppositionens Side, som jeg finder overordentlig fornuftig; det undrer mig, at man ikke har tillegnet sig den Opfattelse før. Men Et vil jeg gjerne have Lov til at sige: jeg tror ikke, det nytter dem Noget, hverken de Ministerielle eller de Svage eller dem, der haabe med os paa en Forhandling om Samsundspørgsmaalene, at bilde sig selv eller Andre ind, at den Politisk er snart forbi, jeg tror ikke, det nytter; at de opmuntre det ærede Ministerium til at blive ved Forhaabninger, hentede fra Samtaler med det og det Medlem, eller Forsikringer om, at nu skinner der et Lys ud i Mørket gjennem den eller den Sprække i Døren, at nu taler det Medlem saa og det Medlem saa, nu brydes Oppositionen for femte Gang og saa gaar paa Ministeriets Kommando Flaaden til søs, for at hente Varerne ind til Herremandshavnen. Jeg tror ikke, det nytter — lad os tale helt ud derom — at de have Forventninger i saa Henseende. Jeg tror ikke, det nytter de Herrer Ministre, som komme

her, at de holde de andre Statsraadsmedlemmer oppe paa det, at vi have viist, hvad vi kunde det og det Aar, at det rev ud dengang og Lignende. Blot vi holde ud, sfer der nok Noget. Jeg vil sige, at selv om det kunde tænkes — hvad jeg ikke har nogen Anelse om eller dog ikke skal udtale mig om — at der var Afskillige som f. Ex. fulgte det ærede Medlem der (Rimestad), tror jeg, det er saa givet i den Situation, der er skabt gjennem de senere Aars politiske Historie, at dette Folkething, som det nu er sammensat, ikke kan have noget væsentligt Skifte med det Ministerium, saaledes at deraf skulde fødes noget Godt for Samfundet. Jeg tror, at det ligger saa nødvendigt i den givne Situation, at Ingen kan forlange, at Folkethinget skal tage en anden Stilling, uden at ydmyge sig selv og derved gjennem samtlige Vælgere, forsaavidt de staa paa samme Betragtning af Ministeriets Forhold og dets Angreb paa Folkethinget som de af dem valgte Repræsentanter. Det kan være, at Andre kunne have en noget nuanceret Opfattelse af Folkementingen i saa Henseende. Det kan være, at Somme kunne mene, at man kunde slyde Gjenvei udenom denne Politisk, men jeg har den Følelse, at det sfer kontra Folkets — ikke Brede, men sande og moralsk berettigede Harm, og hvad der sfer her i Salen mod Vælgernes Stemning, gaaende lud af denne Karakter, det bringer aldrig Lykke, heller ikke før Forhandlingerne her i Salen. Det bliver Virvar, Forstyrrelse, Udsættelse, men tilbage komme vi altid igjen i det samme Spor som tidligere. Kræfter spildt, Tid spildt! Intet Virkeligt udrettet! Fordi man itaafald gif uden for den af Folkevillien saa klart anviste Vej, just derved, tror jeg ikke, at det ærede Ministerium kan vente sig Noget af dette Folkething. Men kan det vente sig Noget af Folket? Det har forsøgt 4 Gange med at opløse, det kunde jo forberede den 5te Gange ogsaa ved Hjælp af de Skrivelser, som nogle enkelte Medlemmer her i Salen sende omkring, fordi Mindretallet ikke kan kommandere Folkethingets Forhandlinger i Udvalgene; saaledes kunde jo ogsaa Mindretalsministeriet gaa ud paa at forsøge en 5te Opløsning. — jeg anbefaler det ikke, jeg anser det for en Misbrug af Opløsningsretten, men vi kunne ikke vente Opløsningsretten i den Henseende brugt med Forstand — tro De, mine Herrer, at De komme talrigere tilbage? De tage feil. Naar vi stille os i den Forstand, som jeg siger Dem, saa velvillig, som vi gjøre, er jeg snarere tilbøielig til at tro, at Vælgernes vilde sige, at vi ere for gode, for taalmodige imod Dem og Deres Førere i Ministeriet, end De fortjene, og